

קומיקס: גיא מורד

מפצח האגוזים

איך התחלתי בדיאטה, ואיך, לכל הרוחות, מפסיקים

במשהו שהמצאתי ואני מכנה "סושי". למעשה, אכלתי בשבועיים האלה שושי בכמות שגרמה לאוכלוסיית הטונה האדומה העולמית להרים ידיים. "ניסנו, אבל אנחנו פשוט לא מסוגלים להתרבות בקצב האכילה שלך", הודיע לי נציג הוועד שלהם בפגישת אזהרה לא רשמית, שבסיומה התחייבתי לעבור לסלמון לפרק זמן בן חודשיים ("תהרייה", בלשון הרגים).

הדיאטה שלי – תהליך שהובטח כי יגרום לי להרגיש קל, חד ובריא יותר – גורמת בינתיים לכל סופגנייה זרה על דוכן סופרמרקט מקרי להסתבך לי ברשתית העין באופן שלוקח לי חצי יום להסיר אותה משם. כבר עשרה ימים רצופים שאני רעב, והנוכח הוא חג לא יפה כל כך, אם לוקחים בחשבון הטרדה ופרובוקציות בשקל מצד עשרות סופגניות ביום.

לפעמים אני מוצא את עצמי – אפילו כשאני במיטה עם אהובתי – חושב על בצקים זרים. פיצות. בורקס. סלסילת לחמניות עם חמאה צהובה. ואז אני הולך להתחזק באמצעות קריאה ביומניה של שירה, שהצטלמה שם השבוע עם חברותיה הטובות – קעריות של שעועית, עגבניות ופטריות – תחת הכיתוב "מי צריך יותר מזה?"

בואו נהיה כנים: כל אחד צריך יותר מזה. כל ארוחה שהכוכבת העיקרית בה היא שעועית תהיה בהכרח ארוחה עצובה עם סוף רע, שכן אוכל אינו אמור להפוך לתזונה בלבד, וכשהוא עושה את זה – כשאתה אוכל רק כדי לאזן – אתה חי חיים שהם הרבה פחות מחצי שירה; למעשה אין בהם שום שירה. קחו את המזון שלכם ורוקנו אותו מכל הנאה קולינרית, מכל ערך מוסף הקשור בהנאה חושית, ואתם אולי רזים יותר, אבל חיים פחות. אתם קולרבי. אתם יכולים לעשות מזה יומן אינטרנט מצליח, אבל זה לא יעזור לכם; עמוק בפנים, אתם יודעים, תהיו מוכנים להקריב רגל בריאה תמורת זמן איכות אמיתי עם פיצה דומינוס סקסית, שלנצח מחכה לכם במיקום הגרוע מכל: רגע של חולשה.

כי בואו נשים את הדברים על השולחן הריק: הפרעת אכילה היא כל מצב שבו אתה לא אוכל מה שאתה רוצה מתי שאתה רוצה. הפרעת אכילה היא כל התייחסות למזון באמצעות חשבונאות. הפרעת אכילה היא התעסקות במזון גם ברגעים שבהם אתה לא מתעסק איתו. גברים אמיתיים לא מפתחים הפרעות אכילה; אנחנו פשוט לא אוהבים שמפריעים לנו לאכול. גברים אמיתיים אוכלים כפי שאכלו כשהיו נערים אמיתיים: טוב, ותודה.

אבל בינתיים אני לא נשבר. בינתיים – אולי כי כבר התחלתי – הדיאטה שלי נמשכת. אני לא רוצה לפתח הפרעת אכילה אבל מכיוון שכבר שילמתי עבור אחת, אני לוקח אותה הביתה. ועכשיו, כשהמזון שלי הפך לסטטיסטיקה עגומה ואני אוכל שלוש ארוחות ביניים יומיות שבשיאן הקולינרי פרי ואגוזי מלך בטרם אוכה להתענג בשעות הערב על מזון מאודה – הדרך הבטוחה להרוג אוכל מת ממילא – לא נותר לי אלא לחפש הנאות גשמיות וחושיות אחרות בחיים. כרגע אני חושב בכיוון של סריגה.

חכו לי מהצד השני של הדיאטה, אז אפרסם את יומן האינטרנט "חצי רענן, חצי כמוש". ועשו טובה, תשאירו לי בצד איזה ארגו סופגניות מהחג. איך שאני יוצא מהדיאטה אני הולך להסתגר איתן לבר בחדר למשך שבועיים.

raanan@y-i.co.il

ולי גם אתם קראתם את סיפורה הנוגע ללב של "חצי שירה", שפורסם באינטרנט: איוו שירה אחת ששקלה, בשעתה, כקנוט רוב הקוטב במצבו הבוגר, אבל אז לקחה את עצמה בידים והורידה מחצית ממשקל גופה תוך שהיא לא מוותרת על כלום להוציא מזון. כמו כן, מיעטה מאוד אותה שירה לגעת במה שמכונה, בעגה המקצועית, אוכל, וכך ראתה את עצמה הופכת מקנוט לקנו ואז לקו, ואז לברבי, ויומנה האינטרנטי שובץ באינספור צילומים שלה כפי שהיא נראית היום – ותנו לי להגיד לכם, מדובר בחלט בבחורה שאתם יכולים להביא הביתה לאמא והיא תעבור ברלת.

היומן החושפני שפירסמה "חצי שירה" ב-ynet – ובו היא מסבירה בכישרון איך השילה את החצי הפחמימתי שלה והפכה למקל שבגלגלי הבליסה שלה עצמה – גרם לי לחשוב. המחשבה שלי בנושא הייתה "אלוהים, אני מתפוצץ, לא הייתי צריך לקחת עוד קינוח, מעניין אם העלו כבר עוד פרק של 'הגברים של שדרות מדיסון' ב-VOD, אני מת להישכב על הספה ולראות משהו עד שתעבור לי קצת הבחילה".

אבל עם כל פרק נוסף שפירסמה שירה, הלכתי והבנתי שהיא מדברת אליי – גם אם לא הבנתי סופית מה בדיוק היא אומרת. לא אכזישי: מעולם לא הגעתי לממדיה ההתחלתיים של אותה שירה, שבימה השמנים בהחלט יכולה הייתה לקרוא לחצי בוקששטר "איפה אתה, יא שחיה?" בעודה יושבת עליו מבלי משים, אבל משהו בי בכל זאת השתנה בשנים האחרונות. משהו בפלג הגוף העליון שלי, שנראה לאחרונה יותר כרגם תלת-ממדי של אתר סקי אלפני עם טופוגרפיה הררית של עליות, מורדות, ייעור בלתי צפוי, קיוסקים קטנים לאורך הדרך, חזה במידה B קאפ ובטן רכה כמדיניות הממשלה בחברון.

קראתי שוב את יומניה האינטרנטיים של שירה – או כפי שאני קורא להם: לכבוד מיליאירד, מיליאירד שמנים – כולם שיר הלל לדיאטת כאסו ויריקה עסיסית לבאר שממנה שתתה ואכלה בעבר כמויות המסוגלות לפרנס מחלקת חי"ר בינונית בטרם הניחה, מה שנקרא, לכוסית הפנימית שבה לנצח.

מצעד הגאווה האישי הזה – שנפרש על פני שישה שבועות באינטרנט – גורם לך להעריך נגד רצונך אישה שכולה אובססיה לדבר אחד: אוכל, ואיך נפטרים ממנו. מישהי שהלכה והניחה את כל עולמה, אישיותה ורווחתה על המשקל הביתי, תוך שהיא לוקחת לקיצוניות חדשה את המאניה הישראלית הנשית של הזמן החדש: להיות בסקיני ג'ינס או לחדול.

הייתי אמור לרחם עליה, אבל הלכתי על משהו טוב יותר: ריחמתי עליי. טילפנתי לתזונאית הרוחנית ההיא, שכולם סביבי טוענים שהיא מסוגלת לבנות לך דיאטה שלוקחת אותך בחשבון ושילמתי לה סכום המבטיח כי בחודש הקרוב ממילא ייכנס פחות מזון הביתה. כעבור שעותיים פגישת – כולל שיחות שקיימה האישה עם נשמת האבודה בעודי יושב בחדר ההמתנה – יצאתי עם מרשם לחיים שכולם פריכיות, תפוחים, אורז ודגים מאודים. "אתה מהיזה תחגוג", היא סיכמה בתום הפגישה ברגישות של מי שסיים כרגע למסמר את ישו לצלב ושואל אותו, מה עניינים שם למעלה, חבוב?

בשבועיים האחרונים אני חוגג, לפיכך, על פריכיות, תפוחים, אורז ודגים מאודים באדיקות מוסלמית. לפעמים אני משתולל ומשלב בין האורז לדגים

ושנו חכמים

כרוב ניצנים. אתם לעולם לא יכולים לאכול מעט מדי ממנו